

[Poul Nødgaard]

Jeg vil godt stille et spørgsmål til finansministeren vedrørende tallet 20.000. Det kan man jo have en vis tvivl om, men o.k., vi siger, at det nok bliver nogenlunde i det leje.

Så vil jeg godt spørge finansministeren: Der er jo så 310.000 andre arbejdsløse, hvad havde regeringen forestillet sig at der skulle ske med disse 310.000? Vil man bare uden videre acceptere, at det bliver ved med at køre, som det kører, med at folk går på overførselsindtægter i stedet for at komme i gang med noget arbejde? I den forbindelse vil jeg gerne spørge finansministeren, om ikke vejen frem var at få nogle skattnedsættelser, der betød, at folk fik en meget større disponibel indkomst. Dermed ville man automatisk sætte titusinder i gang med at arbejde. Det er jo den vej, vi skal, og det vil jeg gerne have at finansministeren vil bekræfte her i Folketinget.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Nu er beskæftigelseeffekten af aktiveringsforliget jo et tal, der drejer sig om 1993, og derfor kan hr. Jes Lunde af gode grunde endnu ikke vide, hvor meget det bliver, al den stund vi stadig væk er i slutningen af 1992. Jeg vurderer, at det bliver væsentlig større end de 10.000, som hr. Jes Lunde anfører, og det mener jeg også at de seneste tilgangstal til orlovsordninger og den slags ting indicerer.

Men det er da bl.a. belært af erfaringerne fra de regneforudsætninger, som blev anvendt i foråret i forbindelse med aktiveringsforliget, at vi har prøvet på at lave en endnu mere forsigtig præsentation denne gang, end vi gjorde i foråret. Det blev også i foråret præsenteret som regneforudsætninger for forliget og ikke et løfte om et antal arbejdspladser, men belært af erfaringerne har vi været endnu mere forsigtige med at præcisere regneforudsætninger og usikkerhed.

Men så vil jeg godt sige, at aktiveringsforliget i foråret og så de beskæftigelsesinitiativer, der nu ligger, i deres natur er helt, helt forskellige, og derfor vil jeg personlig mene, at der er en væsentlig større grad af sikkerhed omkring det skøn, vi har afleveret her i dag, end om det skøn, vi i foråret afleverede i forbindelse med aktiveringsforliget som regneforudsætninger. Der er selvsagt ikke nogen klausul i aftalen.

Hr. Poul Nødgaard griber nok med sit spørgsmål ind i spørgetidens punkt 6, spørgs-

mål nr. S 194, men ikke desto mindre vil jeg godt sige, at regeringen også tror på, at skattelettelser er vigtige. Derfor ville vi godt have lavet en miks, hvor vi både fremmede anlægsinvesteringer og havde beskedne skattelettelser, der kunne stimulere beskæftigelsen. Men i en situation, hvor underskuddet på statsbudgettet vurderes til ca. 40 mia. kr., er der jo ikke plads til at give store ufinansierede skattelettelser. For selv om skattelettelser fører til ny aktivitet, viser alle udenlandske erfaringer, at det kun er 20 pct. af skattelettelsen, der bliver indvundet igen, og det vil sige, at hvis man gav en lettelse på f.eks. 10 mia. kr., så ville den give indtægter baseret på den nye aktivitet på 2 mia. kr., og så ville man alt andet lige øge underskuddet med 8 mia. kr. Og det er der simpelt hen ikke plads til, når vi i forvejen har et underskud på 40 mia. kr.

Jes Lunde (SF):

Når jeg anførte tallet 10.000 i effekt i 1993 fra aktiveringsforliget, så er det jo, fordi det er det skøn, Det Økonomiske Råd er kommet med i den seneste rapport fra den 23. november 1992. Der skønner Det Økonomiske Råd en effekt af aktiveringsforliget på 10.000, og hvis finansministeren er i besiddelse af et tal, der gør, at man kan opjustere det, så skal det kun glæde mig.

Jeg undrede mig over, at finansministeren svarede, at der »selvsagt« ikke var nogen klausul. Jo, men hvis det, man var enige om, da man forhandlede finanslovforliget, var, at det var en helt overordnet målsætning at gøre noget ved arbejdsløsheden, og man har brugt nogle forkerte instrumenter, synes jeg da umiddelbart, det er meget logisk, at hvis man fejler – hvis man ikke får den beskæftigelsesstigning, man ønsker – må man kigge på det igen.

Er det ikke sådan, hr. finansminister, at hvis det går galt på det økonomiske område, vil finansministeren tage initiativ til en genforhandling? Hvis udgiftspolitikken ikke kan holdes inden for budgetrammerne, hvis et budget ikke kan holdes, laver man da en genforhandling, prøver at lave en budgetregulering, prøver at lave modgående besparelser.

Synes finansministeren derfor ikke, at det er lige så nærliggende på beskæftigelsesområdet? Hvis ikke man når de mål, man har sat sig, må